

KALANDOK KÖNYVE III.

Kedves Olvasó!

Ez egy különleges könyv, melynek lapjain 5:1-ben elevenednek meg három testvérszerző szerteágazó kalandozásra hívó történetei.

Mit kezd pár törzséből kivaszított indián a vadonban? Vajon az az igazi lázadó, aki annak látszik? Mi történik, ha egy bolondos nagycsaládban elkezdnek felnőni a gyerekek? Repültél már egy drón hátán? Vezetnél szívesen egy fakitermelő favágó-gépet? Ha kíváncsi vagy a válaszokra, tarts velünk ebben az izgalmas kötetben!

A meseregények további különlegessége, hogy gyermekírók művei, – a történetek megalkotásakor Amádé 7, Jávör 9,5 és Illangó 13 éves – amiket többségében gyerekillusztrátorok rajzai díszítenek, ezért bár elsődleges célcsoportjuk az általános iskolások, érdekesek lehetnek a gyermeki képzeletvilágba elsőkézből betekintést nyerni vágyó bármely korosztályba tartozó olvasónak is.

Jó szórakozást!

*Pintérné Gépész Bettina,
a szerzők édesanyja*

„A humor mögött hit rejtőzik, a nevetés mögött pedig az a bizonyosság, hogy a világ jó hely lehet – ha van, akivel kézen fogva járhatjuk végig az ösvényeket, legyenek azok hegycsúcsok, barlangok, vagy épp az élet legnagyobb kérdései.”

Kozicsek Boglárka újságíró a Házasodik a gazdáról

„Remek írás! Külön gratulálok a beszédes nevekhez!”

Erdős Sándor író, költő a Fehér Pumaprém Indiánokról

„Amíg olvastam az elgondolkodtató történetedet, azon gondolkodtam, hogy hányan lehetnek, akik nem tudnak, vagy nem akarnak beilleszkedni az őket körülvevő társadalomba...”

Módy-né Tóth Ágnes előolvasó a Lázadókról

© 2025, Pintér Amádé (7 éves), Illangó (13 éves) és Jávor (9,5 éves) a megírásakor

Borítókép © Gulyás Panna Ilona

Illusztráció © Gulyás Panna Ilona (11 éves, A Fehér Pumaprém Indiánok legendái), Gonda Mirjam (12,5 éves, Házasodik a gazda), Csatári Izabella (Lázadók), Pintér Amádé (50. o. és 326. o.) Kiss Bálint (13 éves, 7. o. és 347. o.), Andics Bernadett (237. o.) , szerkesztett grafikák

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Családi Könyvek

Kiadó: Pintér Zoltán

ISBN: 978-615-6758-89-7

Pintér Amádé &
**A Fehér
Indiánok**

Pintér Illangó
**Pumaprém
legendái**

1.

Szétszakadás

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy indiántörzs, amely azt a nevet kapta, hogy Arany Farkasbőr Törzs, mert a sátrak mind-mind aranyozott szélű farkasbőrből készültek. Csak úgy csillogtak a napfényben. Eddig mindig békében éltek egymás közt az indiánok, de most mégis kiáltozás hallatszott a törzsi gyűlés helyszínén. Az egész völgy visszhangzott a ricsajtól. Az első felszólaló, a sámán ordított. Oly hangerővel, hogy beleremegett tollakkal telitüzdelt, bő, színes ruhája is. Egyáltalán nem állt ilyen a szokásukban a méltóságos törzstagoknak, de most a varázsló hihetetlen mértékben felbőszült. Egyik legfőbb vezetőjük heve pedig érthető módon átragadt a többiekre is:

- Meg kell ölni, semmi keresnivalója nincs itt! Uff! Halál rá! Uff! - dörögte a sámán rettenthetetlen arckifejezéssel, elszántan. - Meg kell hálnia! - hangja, mint a mennydörgés, úgy dübörgött végig a tájékon.
- Dobjuk bele a mély vízbe! Uff!
- Kössük kínzócélöphöz! Uff!
- Dehogysis! Inkább dolgoztassuk! Uff!
- Nem! Küldjük el! Úgy nem lesz útban, de a vére sem szárad rajtunk! Uff!
- Lökjük be a szakadékba! Uff!
- Kössük ki! Éheztessek! Uff! - jöttek bele az ötletelésbe a többiek is mind elvesztve nyugodt méltóságukat.

Ekkor felzendült a törzsfőnök határozott hangja is rendet teremtve a viszályban:

- Halál. Uff. De szó sem lehet pazarlásról! Farkasokkal tépetjük szét! Így megoldódik egy napra a házi ordasok etetése! Uff! Uff! - mondta, mert a törzs sok farkast tartott félig szelídített védőállataként.

A vita tárgya, egy misszionárius szorongva és imádkozva hallgatta a szóváltást a közeli fogolysátorban megkötözve. Keze, lába zsibbadt, mert bevágta a kötél, gerince izzó kényelmetlenségbe hátrafeszítve tekeredett.

Ezalatt néhány sátorral odébb a fiatal Berkenye és Bölcssólyom sietve csomagoltak össze egy kis elemózsiát meg egy bőrkulacs vizet. Arcukon aggodalom tükröződött. Ők szerették hallgatni a fehér férfit, ahogy Jézusról, a Nagy Isten fiáról és csodatételeiről beszél. Kedves ember volt, mindig a szeretetről mesélt, ezért nem is értették, mi bajuk van vele ennyire a többieknek mind. Népükhöz érkezte után már négy nap elteltével elfogták és vádolni kezdték. De ez a két, nemes szívű indián elhitte, hogy Jézus járt a földön és értük is meghalt, a feltámadásban pedig örökéletet hozott nekik is. Annál is inkább hittek ebben, mert amint erre a belátásra jutottak, csodálatos dolog történt velük: kibékültek. Pedig eddig Berkenye és Bölcssólyom örökös viszálykodásban álltak egymással. Hogy hol eredt a közöttük levő ősi ellentét?

Ezt már maguk sem tudták pontosan. Az első vita, amire vissza tudtak emlékezni talán az volt, amikor futóversenyt rendezett a törzs korosztályok szerint. Akkor ők a legkisebb, alig 2-3 évesek közt indultak. Már akkor is gyűlölködve tekintettek egymásra. Úgy tűnt, hogy holtversenyben egyszerre érnek be a célba, de végül mégsem így történt. Berkenye szerint fellökte őt Bölcssólyom. Bölcssólyom szerint fellökte őt Berkenye.

Mindketten vesztek és onnantól kezdve minden apróságon összeveszttek, állandóan azon törték a fejüket, hogy hogyan törjenek a másik orra alá borsot. Most mégis a legnagyobb egyetértésben tevékenykedtek. Ezt a misszionáriusnak köszönhatték, amiért nagy hála és elkötelezettség töltötte be szívüket.

Bölcssólyom észrevétlenül odalopódzott a fogoly wigwamjának hátsó részéhez, ahol nem álltak őrk és hangtalanul kivágta a vastag ponyvát egy részen. Halkan bemászott rajta, majd elnyeste a késeivel a feszes, vékony, szálas, barna kötelet is a fehérember csuklóján. Az elismerően biccentett felé, majd közösen kúsztak ki. Kiosontak a falu széléhez, ahol Berkenye már várta őket. A misszionárius kezébe nyomta az összekészített csomagot. - A patak mentén menjél fölfele! Jó lenne, ha a csermely kövein haladnál, azon nem hagysz nyomot. Inni tudsz, de abban az irányban nem elég nagy a kenuval követéshez ez a forrás, így ettől nem kell aggódnod. Ha szeded a lábad, sápadtarcúak által lakott faluhoz fogsz érni körülbelül három nap után. Uff! - látta el jó tanácsokat Bölcssólyom Isten emberét.

- Köszönöm, hogy megmentettetek! Isten áldjon! - köszönt el a férfi, miközben valamit Bölcssólyom zsebébe csúsztatott, amit akkor még ő nem vett észre. Aztán visszamentek. Szomszédos sátraik előtt foglaltak helyet, mintha mi sem történt volna. Ám hamarosan dühös léptekre lettek figyelmesek.

- Uff! Mit képzeltek?! Hogy merészeltétek?! Uff! - mennydörögte magánkívül a főnök. - Bölényszőr látott titeket vele, kutyák! De már nem tudott fülön csípni. Uff! Uff!

Berkenye és Bölcssólyom ijedten néztek egymásra. Erre nem számítottak. Sötét színű szemükben félelem tükröződött, de mégis hitték, hogy valahogy majd kikeverednek ebből a helyzetből.

Két komorképű harcos karon ragadta őket. Szorosan markolva húsukba, a gyűlés elé vezették őket, ahol az eddig a misszionáriusra irányuló indulatok mind a nyakukba szakadtak.

A helyzet komolysága ellenére a törzsfőnök azért megőrizte szerencsére józanságát és nem engedte a tömegnek szétmarcangolni a két fiatal indiánt, akik zavarodottan ácsorogtak a zsibongó kör közepén a tábortűz mellett. Azt sem tudták hirtelen eldönteni, hogy szégyenkezve lehajtsák-e fejüket vagy éppen büszkén felvessék. Érezték, hogy cselekedetükkel elárulták a törzs ősi értékrendjét, de azt is, szeretetből tették. Dehát a szeretet nem a béke útja? - zavarodtak bele gondolataikba.

A törzsfő körbehordozta tekintetét. Nézését megpihentette kicsit a fiatalok családjain, testvérein, szülein, majd keményen így szólt.

- Többé nem vagytok a törzsünk tagjai! Uff! - a feje búbjától a háta közepéig lelógó, méltóságteljes tolldísz csakúgy csillogott a napfényben.

Berkenye és Bölcssólyom a távozásra annyi időt kaptak, amíg a törzs elénekli népük indulódalát. Utána, ha látótávolságban maradtak volna, bárki szabadon megölhette volna őket.

Sietősen kezdtek tehát csomagolni, pontosabban összekapkodni pár a vadonban nélkülözhetetlen felszerelés- darabot. Berkenye szoknyás, tarka indiánruhájának hatalmas zsebeibe csúsztatta kését, gyógynövényes szelencéit, egy sórögöt, egy hosszú kötelet és néhány frissen ropogósra sült lepényt, meg kétmaréknyi szárított húst egy agyagedényben. Ezt az ételt az indiánok pemikánnak hívták. Bölcssólyom felkapott két kulacsot, aztán éles kését, két takarót, a saját békepipáját, illetve még vastag szőrmeköpenyét gyömöszölte egy tarisznyába. Berkenye még egy kötélén átkötve vállára vetett egy fazekat. Felmarkolták még lándzsáikat, tomwahokjaikat és futva elindultak a fedezéket rejtő erdő felé. Gyalog kellett vándorútra kelniük, mivel nem engedték meg nekik lovaik elvitelét.

Senki nem hívta vissza őket. Senki nem szaladt utánuk. Az emberi szív kegyetlen és dölyfös tud lenni, ha vélt vagy valós sérelmét védi. Csak hűség, szelídített farkasuk és négy kölyke követte őket. A sötétszürke, lompos bundájú anyafarkast Lunának hívták, a kicsiket Agyarnak, Nikkinek, Peckinek és Toplinak nevezték el. A főnök rosszalóan gondolt az állatokra, de nem tehetett semmit ellenük, hiszen születésük óta arra idomították be őket, hogy mindig hűen kövessék és védelmezzék gazdáikat. A menekültek mind beugrottak egy barna, hosszúkás kenuba és szótlanul eveztek a nagysodrású patakon lefelé, arra amerre folyóvá szélesedett

nemsokára. Nem volt nehéz dolguk, mert a sodrás vitte őket. Bölcssólyom irányított, Berkenye az anyafarkassal együtt próbálta a kicsinyeket nyugtatni, hogy ne ugorjanak bele a vízbe. Az ordasoknak ez volt az első vízi utazása. Hamarosan elhalkult a falu éneklésének hangja, már a dobpergés sem hallatszott, csak a víz áramlása, evezőik csobbanása és néhány madár trillázása törte meg a kietlen vidék csendjét.

Amikor elértek ahhoz a helyhez, ahol az ő törzsi vadászmezőik véget értek és a Fekete-indiánok területe kezdődött, kiszálltak. A csónakot elrejtették, majd gyorsan elindultak a hegyek felé. A Fekete-indiánokkal nem ápolt túl jó viszonyt a törzsük, nem szándékoztak összefutni velük. Ezen a helyen ért véget az ő dimbesdombos vidékük völgye. Előttük a feketék pusztája nyújtózott, a magas fű csakúgy hullámozott rajta. Végeláthatatlannak tűnt átjutni rajta békésebb vidékre, ezért tartottak a magaslatok felé. A préri szélén

haladtak, míg rákanyarodhattak egy felfelé vivő vadcsapásra.

A még nagyon fiatal, szoptatós kiscapások nem bírtak sokáig menetelni a meredeken kanyargó ösvényen, emiatt Nikki hamarosan felült Luna hátára, Agyar bekucorodott a tarisznyába, amit Bölcsőlyom cipelt, Pecki és Topli pedig Berkenye két vállára telepedett. Ha nem lett volna bús a vándorlás indoka, aranyos, vidám képet festettek volna, így hogy a kis, szürke, selymes szőrgombócok rájuk telepedtek, de a helyzet komolyságát az indiánok komor tekintete tapinthatóan kifejezte.

Szomorúan meneteltek felfelé. Gondolataik akörül forogtak, vajon sikerül-e tényleg elmenekülnie a misszionáriusnak és talál-e ők elégségesen élhető szabad területet a zord hegységben.

2. Vándorút

Kaptattak, kaptattak felfelé a meredek hegyoldalon, mindenki elfáradt, kivéve a kiscapákat, mert őket sokáig cipelték. Ők egyre virgoncabbra pihenték ki magukat, egyre másra le is kéretőztek, amíg újból ki nem fulladtak.

Az erdő teljesen vegyes volt körülöttük. Találhatott az ember juhar-, bálvány-, akác-, tölgy-, és bükkfát is. A zöld aljnövényzet is dús volt, telis-tele nőtte magát tarka bogyókkal, melyek vagy ehetően, vagy pedig mérgezően kápráztatták a szemet. Az indiánok jól meg tudták különböztetni a hasznosakat a veszélyesektől. Szép számmal meredeztek ki sziklák a földből szürke színükkel kiemelve a többi dolog rikítését. A táj vadregényes és gyönyörű képet mutatott. Átláthatatlan dzsungelként szőtt be mindent a vadon, csak a szintkülönbségekből és tisztasokról szertetekintve tudták megmondani, merre haladnak. A magasban már fenyvesek is feltűntek, amit egy-egy kiritkuló területen vagy nagyobb sziklákról nézve láttak. A legtávolabbi hegycsúcsokon hófoltok csillantak meg a napfényben. Odáig már nem terveztek elmászni.

Őzeket, szarvasokat nem láttak, hiába haladtak csapásaikon, mivel a farkasok jelenléte elriasztotta ezeket az egyébként is rejtőzködő tüneményeket. Viszont nyomaikból világosan látszott, milyen gazdag élőhelyen járnak. Veszélyes fenevadakkal sem találkoztak, noha az ő jelenlétük is nyilvánvaló volt. Csak pár apró élőlényt figyelhettek meg, madarakat, pockokat, melyek az ordasoknak szolgáltak ételül az anyafarkas egyes vadászmozdulatait nyomán.

Amikor a nap lebukott a horizonton, egy nagy bokor alá telepedtek. Nem találtak rajta bogyót, de úgy vélték, ott kényelmesen tölthetik az éjjelt. Egy esetleges vadállattámadásnál némi védelmet nyújthatott vastag ágaival és az esőt is felfoghatták sötétzöld, pattanásig étellel teli, nagy levelei.

A száműzött indiánok egymás mellé kuporodva figyelték a piros, rózsaszín és narancssárga színű

sugarakat, amik visszatükröződtek a felhőkön, amelyek foszlányosan úsztak az esteli égen. Az éjszakai őrködést az éber és okos állataikra bízta.

- Most akkor mi egy új törzs vagyunk? - kérdezte hirtelen Berkenye, miközben az egyik lepényt és a húst elfelezve eszegették.

- Igen - suttogta

Bölcssólyom teli szájjal, szinte áhítatosan.

- Kell nekünk egy csapatnév - mondta a lány kicsit felszabadultabban. Nem tagadhatta meg gyermekből épphogy ifjúvá serdülésének lelkesedését és mindig reménykedő természetét. - Legyünk fehérek, mert fehér a szívünk! Megtisztította Jézus. Uff!

- Rendben - felelte a másik. - Fehér Pumaprém Indiánok vagyunk! Mert a pokróc, amit hoztam, éppen pumabőr. Uff!

- Uff! - hagyta helyben társa.

Amikor már a sötétben egymás mellett feküdtek, nem tudtak elszenderedni. Hosszasan forgolódtak, amikor Berkenye halkán megkérdezte:

- Alszol?

- Nem - jött a felelet és Bölcssólyom a hátára gördült.

Nézték az előttük felkelő esthajnalcsillagot, aminek fénye áttört a lombokon. A szellő halkán susogva játszadozott a levelekkel, akik táncoltak énekére.

- Emlékszel, amikor még régen - kezdte Berkenye. - elindultál vadászni? A nyilad célt tévesztett és nem ölte meg a bőlényt, ezért lelassóztad. Majd a bőlényt nem tudta a lovad megtartani, így átugrottál rá. A sebzett bőlényen lovagolva jöttél meg a táborba, aztán ezért kaptad az egyik tollad.

- Hogyne emlékeznék! Te meg egyből azt mondtad a tollra, hogy csúnya. Nyelvet is öltöttél rám és azt sziszegted, egyébként sem érdemlem meg, hiszen a bőlénylovaglás a vadászképességeim bénasága miatt jött létre - regélte tovább Bölcssólyom az esetet. - És arra meg te emlékszel-e, amikor egy sikeres vadászat után sült kukoricát, sült húst és mindenféle finom bogyót raktál egy tányérra, majd vadmurokkal kidíszítetted? Megmutattad nekem, milyen jó az illata, aztán az orrom előtt faltad fel úgy, hogy nem adtál belőle egy morzsányit sem.

- Persze, mert előző nap leszóltad a főztemet, pedig meg sem kóstoltad! Egyébként is a csontból készült tűmet beledobtad a mocsárba indok nélkül - addig-addig mesélték az emlékeket, amíg el nem nyomta őket az álom.

Az éjszaka közepén farkasvonyításra és brummogásra ébredtek. Megdörzsölték szemüket, mert alig akartak hinni nekik: Luna és egy medve küzdött alig

egy lépésnyire tőlük. Rögvest kiszállt az álom a szemükből. Nagyon megrémültek. Félítették a saját és farkasaik irháját is, hiszen a medve a leghírhedtebb csúcsragadozónak számított földjükön. Kiszolgáltatott helyzetükben semmi esélyük sem volt ellene sem nekik, sem bár megtermett, de egyszem farkasuknak. Semmi egyebet nem tudtak tenni, mint dermedten figyelték az egyenlőtlen küzdelmet és fohászt mormoltak az ég felé. Késsel támadniuk reménytelen lett volna, lándzsát lendíteni pedig nem lehetett rejtekükben.

- Bruaam! - mordult fel ekkor a bozontos medve fájdalmasan. A holdfény táncolt loncsos, barna szőrzetén, ahogy kétlábra állva körbeperdült keresve a kín forrását. Nem vette észre ugyanis, hogy Agyar, a kis ravasz, sötétbundájú kölyök a koromszínű éjszakában mögé lopódzott, majd ő mélyesztette bele fenekébe aprócska, de tűhegyes fogacskáit. A medvék szeme igen fejletlen, csak körvonalakat látnak, hozzá ez esetben a sötét is ráerősített a jelenségre, így még mindig nem látta meg támadóját. Ezen felbátorodva egy hirtelen vakkanással ott termett az összes farkaskölyök és ők megismételték a műveletet, amit testvérük végbevitt. A medvét igen felbosszantották, de nem futamodott meg, hiszen igazán nem árthattak neki. Viszont a nagy ellenfél keresésben szaltózott egyet a nem csöppnyi maci. Nagyon vicces látvány volt, ahogy közben beütötte a fejét és repült a szőrmegombóc a levegőben. Bölcssólyom és Berkenye is észbe kapott. Megragadták fegyvereiket, majd kiugrottak a bozótból. Nemsokára viszont inkább visszahúzódtak, mert a négy kotnyeles kislefarkason és a verekedő felnőtt állatokon keresztül nem tudták megcélozni a medvét, így

megint a nézőszerepkörbe húzódtak vissza. A cseles harapás után a kölykök is meghátráltak. Nikki utánozta az anyukáját és vicsorgott, morgott, de nem ment túl közel a hatalmas vadállathoz. Topli farkát behúzza félősen bújt oda Berkenye lábához.

- Ne félj, kislány! - simogatta meg a füle tövét az. - A Teremtőnk megsegít. Nem hagyja el az övéit. Uff!

Pecki és Agyar közben valamit kitervelt. Mégpedig azt, hogy hirtelen egymásra álltak, s amikor arra gurult a hadakozó medve és Luna, gyorsan a fenevadra vetették magukat. Sikert is a tervük, leharapták közös erővel a medve orrát. Kicsi karmaikat belemélyesztették a medve bőrébe, így kapaszkodtak rajza egyre feljebb. A megtámadott persze próbálta hatalmas mancsival leverni őket, de folyton arrébbugrottak fürgén, majd két irányba húzták a medve érzékeny szaglásszervét, ami ettől végül széthasadt. Az ellenfél vére nagy ívben spriccelt. A hirtelen fájdalomtól és vérvesztéstől a betolakodó elájult. Ezt a helyzetet az indiánok habozás nélkül kihasználták: a kiterült medvét ledöfték a késükkel.

Megkönnyebbülten sóhajtottak fel, majd amennyire a hold- és csillagfény lehetővé tette, ellátták a hősies Luna sebeit beszórva gyógynövényszáritmánnyal a sérült részeket. Mielőtt ismét nyugovóra tértek volna, még levágták a medve ízletes talpát, amit nagy levelekbe csomagolva beraktak maguk mellé a bozótba, hogyha még jönne valamilyen ellenség, dögevő vagy ragadozó, ne egye meg előlük. De ezúttal elővigyázatosságuk fölöslegesnek bizonyult, az éjszaka további események nélkül telt el, így reggel zavartalanul megnyúzhatták az állatot.

Bölcssólyom kése egyszercsak megcsúszott és ettől egy szakadás keletkezett a prémen.

- Uff! - kiáltott föl. A törzsükben az ilyen bőr használata tiltva volt. Aki hibát ejtett nyúzás közben, az babonáik szerint magára vonta a szellemek haragját, akik meg is ölheték az embert, ha nem hagyta meg nekik érintetlenül szigorúan az egész zsákmányt. Sőt, a hiba elkövetőjének le kellett vágnia a haját és bedörzsölnie vele a tetemet.

Mégis megtörtént a szörnyű baj. Az ijedt Bölcssólyom ösztönösen vette elő kését, hogy megkopaszítsa magát.

- Mit csinálsz?! - kérdezte erre Berkenye.

- Elszakadt a bőr - felelte ő hűvösen.

- De Bölcssólyom! - kiáltott erre a lány. - Jézus erősebb a gonosz szellemeknél! Te már nem hozzájuk tartozol! - folytatta meggyőzően. Bölcssólyom megkönnyebbülten leeresztette a kezét:

- Bocsánat, a megszokás... Eszembe se jutott, hogy az Istenfiú ebben is segítségemre lehet. Uff!

Ezzel továbbvégezték a műveletet. Büdös vérszag töltötte meg a levegőt a környéken. Halkan imádkoztak, nehogy nem várt, vad vendégek érkezzenek a számukra ínycsiklandó illatra. A bundára nagy szükségük volt. Nem hagyhattak veszendőbe menni egy ilyen értékes takarót. Berkenyének eszébe jutott, hogy a füst távol tartja a vadállatokat, így rögvést tüzet raktak.

Sokáig csiszolgatták a köveket, hogy meggyulladjanak, de végre felcsapott a füst. A tűz lángjaiba tekintve rájöttek, hogy jócskán megéheztek az izgalmak közepette. Berkenye szedett vadmurkot, amivel bedörzsölte a húst fűszerként. Gyűjtött kesernyés és

édeskés gumókat is, amiket a farkasok segítettek kikaparni a kemény földből.

Hirtelen Bölcssólyom a homlokára csapott.

- Berkenye! Buták voltunk! Meg kellett volna tiltani a farkasoknak, hogy megöljék a medvét! Inkább beidomíthattuk volna, hogy vigye a cuccokat és védelmezzen. Hogy nem jutott eszünkbe! Jaj, uff!

- Hát, nem tudom... - vetette ellen Berkenye. - Olyan nagy volt. Nem lett volna egyszerű megtanítani bármire is. Hosszú lett volna, az is biztos. Ameddig vad, szét is téphetett volna minket. Farkasok esetén is kölykökkel kezdte a törzsünk az idomítást, nem kifejlett példányokkal. Az idősek már nehezen tanulnak, alkalmazkodni sem szeretnek - aggodalmaskodott, miközben lehajolt még egy gyökérért.

- De a bocsai kicsik lehetnek, megkereshetnénk őket - állt ki az igaza mellett Bölcssólyom.

- Amíg vadak, mit kezdünk velük? Hogy visszük őket magunkkal? Nincs időnk megállni, az idomítás több hét és nekünk sürgősen fedél kell! - akadékoskodott a lány.

- Ez igaz. De még meleg van, és nagyon jó lenne, ha szelíd medvét tarthatnánk! - érvelt a fiú.

- Jaj, már! Miért nem gondolkodsz?! Egyáltalán nem illessz most a nevedhez! Vannak most fontosabb dolgaink! Nem lesz egyszerű telünk, így kettesben.

- Ne veszekedjünk! Még azt se tudjuk, a medve nőstény volt-e vagy sem - vetetett véget a civakodásnak Bölcssólyom, amivel visszatért a bölcsessége. Ezzel a tetem felé indult. Pár perc múlva visszakullogott a hírrel:

- Fiú - ez azt jelentette, az esetleg árván maradt bocsokat úgysem ő nevelte, hanem az anyjuk. Az egész

vitájuk okafogyottá vált. – De most már igazán megyek dolgomra, szedek fát, mert le fog égni a tűz – jelentette be Bölcssólyom. Berkenye elégedett mosollyal és megkönnyebbült sóhajjal nézett utána. A fiú éles késével és tomwahokjával levágott pár vékonyabb faágat egy bálványfáról. Gyorsan rárakta a pirosan parázsló tűzre, ami ettől újult erővel lángra kapott, egyre csak sütve a húst, ami felette egy erős ágon himbálódzott. A farkasok a medve maradékával laktak jól. Hamarosan emberi ínyt is csiklandó illatok kezdtek szállni. Amíg Bölcssólyom elfelezte a húst még fenn a nyárson, addig Berkenye két nagyobb, szürkés-fehér kérget választott le egy korhadt fáról tányérul. A bálványfa jellegzetes, kissé kesernyés, frappáns szaga lengte be a vidéket. Erre rakták a gumókat és a finom medvetalpat.

– Nézd, mennyire sok csicsókát találtam amögött a nagy, szürke szikla mögött! – mutatta Berkenye falatozás közben a lelőhelyet. – Vihetünk is belőle!

Jól belaktak, aztán Berkenye keresett három szürke madártollat, amiket a hősies védőknek, Agyarnak, Peckinek, és Lunának a szőrébe tűzött jutalmul. De a kölykök, sajnos, szinte egyből levakarták onnan díszeket. Ezután tovább indultak, hiszen vándorolniuk kellett, amíg vízmenti, nem annyira meredek vidékre nem bukkantak.

3. Vendéglátás

Sok menetelés után fáradtan dőltek el aludni egy szikla fedezékében. Csak másnap gondoltak a hasukra. A reggeli napfény ragyogásában Bölcssólyom egy juharfa törzséből kivágott egy darabot, amiből folyni kezdett a lé. Odatartotta a tálkát, amiben előzőleg pemikán volt, ebbe csurgott bele az édes juharszirup. Berkenye bogyókat gyűjtögetett a nem túl termékeny, száraz környéken. Topli folyton vele tartott. A lány szedet berkenyét, csipkebogyót, áfonyát, de mindenből csak igen-igen keveset lelt. A bokrok aprók voltak, alig kínáltak valamit, azt is picinyszeműt.

Közben a farkasok is étkeztek. Agyar és Pecki elkapott egy vakondot, úgy, hogy a túrásában kezdtek ásni, kaparni, mígnem beleütköztek a járatba, ahol a vakond remegett. Éhségük ösztönének engedve nem kegyelmeztek, felfalták az állatkát, majd lefeküdtek napozni egy kis tisztásra. Luna és Nikki már útközben elkaptak egy vadnyulat, amiből Topli is belakott, őket nem izgatta ez a lakoma, csak a közeli patakból ittak, ami az embereknek azonban túl saras volt.

A vándorok a juharszirupot és a bogyókat összekeverték. Ezt fogyasztották desszertnek a maradék sült húsos lepény után. Nem csak finom íze miatt választották ezt az eleséget, hanem mert a vizük is fogtán volt. A szirup pedig igazából víz sűrűségű volt csak, a bogyók pedig szintén sok folyadékot tartalmaztak.

Hirtelen emberek tűntek fel. Fehérek voltak, a tisztás túloldala felől közeledtek ketten, gyalogosan.

Barna ruhát, kalapot és magasszárú csizmát viseltek, vállukon puska lógott.

A farkasok már akkor morogni kezdtek, amikor az indiánok még nem is észlelték a közeledőket. Az ő érzékszerveik élesebbek az emberénél. A kicsik elbújtak egy bokorba. De anyukájuk nem fért be rendesen.

A sápadtarcúak általában nem tisztelik kellőképpen a természetet. Így történt ez most is. Hiába nem támadott rájuk, ők előkapták puskájukat és rálőttek Lunára. Bár vadászoknak tűntek, ez a cselekedet teljesen értelmetlen volt, mivel a farkashús nem ehető.

Az anyafarkas összerogyott.

Mind megdermedtek a kölykei és gazdái is rémületükben. De ő viszont csak tette, hogy eltalálta a golyó, találkozott már fegyveresekkel élete során, így tudta, ez a módszer nagy eséllyel beválik a győzelem érdekében.

Mire odaértek volna a fehérek, amikor nem felé néztek, visszaszaladt rejtőzködő gazdáihoz.

A sápadt vadászok még nem vették észre az indiánokat. Nekik nem éber se a szemük, se a fülük - tartják az őslakosok, helyesen.

- Nyugalom! - szólt határozottan Bölcssólyom Berkenyéhez, majd felegyenesedett, mintegy a semmiből bukkanva a férfiak orra elé.

Tiszteletet parancsolóan tornyosodott eléjük. Barna, cakkos, piros-sárga mintás bőrruhája csillogott a napfényben. A szellő játszadozott vállig érő, fekete hajával. Arca magabiztos és okos vonást kölcsönzött neki. Egyáltalán nem az a fajta erőszakos, kegyetlenkedő indiánus volt, akitől a telepések rettegettek, hanem a

természeti népek nemes képviselője. Egy bőrpánt erősítette körbe a fejét, amiben egy fehér, egy fekete, egy barna, és egy sárga toll díszlett. Okos meglátásai, tervei, tanácsai végett kapta őket. Berkenye is előbukkant. Magához szólította állataikat, miközben idegesen tekergette befonott, egészen a derekát verdeső, szintén teljesen koromszín haját, amit egyetlen nagy, barna-fehér toll díszített, amit rendkívülien ügyes farkasidomításáért szerzett. „Teremtő, add, hogy kedvesek legyenek velünk!” - gondolta magában. Szép, mosolygós, fiatal arca most megfagyott.

Bölcssólyom a vadászok felé lépett. Úgy tűnt, egy apa volt és a fia, aki serdülő volt. Mindketten világosbarna hajjal éltek és kék szemmel. Az apának bajsza nem volt, de a szakálla tömötten himbálódzott, akár egy medve szőre. A fiú is borostás volt. Mindketten világosbarna bőrzakót viseltek. Fekete csizma takarta a lábukat. Amikor az indián odaért hozzájuk, megkérdezte, remélve, hogy ismerik az indiánok nyelvét:

- Miért lőttetek rá a farkasra? Nem vétett és az enyém!
Uff!

- Nem tudtuk. Csak a bundája kellett volna - felelte az apa tört indiánsággal. - Mi járatban erre, ahol madár se jár? - tette hozzá. - Ez szabad föld, nem törzsi terület.

- Kitagadtak a törzsből, mert a Nagyfőnök fia, Jézus mellé szegődtünk. Otthont keresünk éppen - a fehérek csodálkozva húzták fel szemöldöküket, majd az idősebbik biccentett feléjük:

- Eső ígérkezik. Addig megszállhattok nálunk. Nem messze van a kunyhónk.

- Köszönjük szépen, elfogadjuk az ajánlatot - egyezett bele Bölcssólyom. - De előtte szívják el velünk a békepipát!

Leültek a tisztáson egymással szemben a két indiánus és a két telepes. A farkasok se féltek már, köréjük telepedtek. Bölcssólyom kezdte a szertartást. Megtöltötte a színes, tollal díszített pipát különleges növényekből készített zúzalékkal. Majd a négy égtáj felé emelte.

- Kívánom nektek az Igaz Manitu áldását, hogy soha ne lássatok szükséget semmiben sem. Leljetez békére, akár a madár fészkében! Gyermekeitek, s azok gyermekei is éljenek boldogságban, harmóniában az erdővel, a mezővel, a vizekkel és embertársaikkal, köztük velünk és ivadékaikkal! Beszéltem. Uff! - ezzel átnyújtotta a többieknek Bölcssólyom a pipát, akik szintén sok jó kívánva szippantottak belőle és kifújták a füstöt az égtájak felé.

Aznap este valóban zuhogni kezdett az eső, de Berkenye és Bölcssólyom már békésen bent ült egy kis

faházban a bevándorló családdal, akik közé egy leány és anyja is tartozott. Valamivel fiatalabb volt a lány, mint a bátyja, olyan tizenöt éves forma, szinte még gyermek. Szőke hajviselettel dicsekedhetett, ami az indiánok szemében igen különlegesnek számított. Eddig még nem is láttak közelről ilyet. Egyszerű szövetszoknyát viselt, mint az anyja, akinek az üstökét azonban fekete haj fedte. A maradék pemikánt, kevéske gombát, meg egy kis kukoricakenyeret eszegettek a petróleumlámpa fénye mellett mind elférve. A farkasok kint, a tornácon aludtak összegömbölyödve.

Bölcssólyom egyszer csak belenyúlt a zsebébe, mert valami nyomni kezdte, ahogy a széken ült. Kihúzta belőle, azt, amit a misszionárius dugott bele megmenekítésekor. Egy képes Újszövetség volt. Kinyitotta csodálkozva és talált benne egy papírt a lapok közt. Az volt ráírva indián jelekkel: „Szeretettel! Forgasd egészséggel!” Bölcssólyom el tudta olvasni, mert a törzsükben minden fiút megtanítottak a jelfaragásra, bár kicsit furcsán néztek ki a formák így, tintával írtan, mint egyébként fába vésetten.

A vacsora után mind végignézték a szépen kidolgozott képeket, melyek Jézus életét és tanításait elevenítették fel. A képek alatt egy-egy angol mondat díszlett, hiszen a könyv eredetileg gyermekbibliának készült. Ezeket a szövegeket a misszionárius mind odapingálta indiánnyelven is. Egy összeölelkező alakokat és egy hatalmas szívet ábrázoló rajz alatt ez állt:
- Jézus mondta: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok

egymás iránt." (János evangéliuma 13:34-35.) - zengette hangját Bölcssólyom, aztán a vadászférfi elismételte az angol feliratot a háziaknak.

- Hát, igen - mondta a családapa, amint befejezte a szép részt. - A szeretet mindig segít és mindig szükséges.

Erről Berkenyének eszébe jutott az eset, amikor végre kibékültek Bölcssólyommal. El is mesélte:

- Ez akkor történt, amikor eljött a misszionárius és elmagyarázta, hogy jobb békében élni. Nekem tetszett, hogy van egy Teremtő, aki mindent teremtett és Ő a Minden, így vigyáz ránk minden által. És nem csak egy totemállat, hanem minden! Ráadásul a fiát adta büntetésre a mi rosszaságunk helyett, ennyire hősies! „De nála nem fér meg a háború” - mondta a misszionárius. Így elhatároztam, hogy kibékülök az ellenségeimmel. Épp erre szántam rá magam, amikor reggel kikászálódtam a wigwamomból. Nagyon meglepődtem, amikor a sátram bejárta előtt találtam egy gyönyörű kagylót, amit a törzsek közti cserealapanyagnak is használnak és nagy értékkel bír. Egy ilyen kagyló kettő természetes kacsára is cserélhető. Egyből tudtam, hogy ezt a pompás darabot Bölcssólyom tette oda, mert valamelyik nap dicsekedett vele a fiatalság között, hogy milyen szép, és hogyan találta a patakban. Több se kellett, másnap reggelre egy hímzett mokaszint raktam Bölcssólyom sátra elé. Nincs már több háborúság - tudtuk már akkor mindketten, csakúgy, mint azt, hogy Jézus a közös megmentőnk.

Mind hálatelt szívvel és szeretetben aludtak el a szűkös kis szobában az eső kopogásában arra gondolva, milyen jószágos is Égi Felvigyázójuk, hogy összehozta itt, kint a vadonban is, hogy övéi összegyülekezhessenek.

4. Az eső

Reggelre, amikor felébredtek, elállt az eső, de minden egy hatalmas tócsához hasonlított. A völgyben felgyűlt a víz, saras pocsolyává változott a föld. Az esőszünet után kisvártatva ismét szakadni kezdett, de a nap is kikandikált egy felhő mögül, így egy szivárvány jelent meg tarka színekben pompázva. Volt benne kék, lila, piros, sárga, zöld, narancsszín, sőt rózsaszín is. Mindenki ámulva nézte a csodás jelenetet az ablakból és eszükbe jutott Noé története, amikor kiszálltak a bárkából a sok-sok állattal az özönvíz után és Isten felfestette az első szivárványt az égre örök szövetséget kötve az emberiséggel, hogy nem hoz rájuk több özönvíz általi végítéletet. Odagyűltek az ablakhoz és mindannyiuk szemében visszatükröződött a Csoda. Sajnos, hamarosan eltűnt a látomás, mert felhők vonultak a helyére.

- Kár, hogy esik, nem szeretem a bezártságot ezen a szűk helyen - jegyezte meg az ottlakó lány.

Az esőzés egyre hevesebb lett és viharrá változott. Aztán egy nagy dörgés közepette egy fényes, villámgyors villám belecsapott a kunyhó kéményébe.

A faház egy nagyobbacska rétecskén állt, nem messze tőle fakadt a koszos patak, aminek csak a forrása csobogott kristálytisztán éppen elegendő vizet biztosítva egy család ellátásához. Ekörül kivágták a fákat tüzelőnek, meg hogy jobban lehessen vizet hordani, illetve veteményest, apró szántóföldet lehessen kialakítani. Ez a beavatkozás viszont azt a következményt vonta maga után,

hogy a házikó füstelvezetője magasodott a tisztáson a legmagasabbra. Ezért csapott ide a mennykő.

A kémény téglá híján fémből készült. A villámtól a vas felforrósodott, vörösesen felizzott. A hő lejjebb is vezetődőtt, az egész kályha felszikkázott a forróságtól.

A levegő mégis megfagyott az emberek körében az ijedtségtől.

Hirtelen nagy fény árasztott el mindent. A tető felgyulladt! Hallották a lángok pattogását, látták az árnyékok mozgását,

hogyan cikáznak a tűznyalábok, majd szürke füstfelleg borított be mindent. Az ottlakó nőszemélyek felsikkoltottak, a fiú és az apa is felkiáltott. Csak Bölcssólyom és Berkenye hallgatott indiános nyugalommal. Bölcssólyom felpattant és ki akart rohanni a farkasokat megnézni, ottmaradtak-e a nagy hangzavarban vagy szétfutottak a világba, illetve nem történt-e valami bajuk. De ki már nem ért, mert minden fény megszűnt, a füst töltötte be a teret, mivel a heves esőzés eloltotta a tüzet. Az ajtóhoz tapogatózózt és kitárta, nehogy megfojtsa őket a szürke felleg.

Pecki és Topli egyből a nyakába ugrott és hozzábújt. Cikáztak a villámok, esteli derengéssé

sötétedett a környék a nagy viharban. A többiek nem látta sehol. Nagyon megijedt. Vajon hol lehetnek?

- Nikki! Agyar! Luna! Gyertek! Gyertek ide! - ordította.

A hívásra csak Nikki került elő a tisztásról csupa víz bundával. Őt Bölcssólyom odaadta Berkenyének, hogy törölgesse meg. Közben látta, hogy bent nincs komolyabb gond, a tető nem dőlt be és még csak be sem ázik egyelőre.

Elindult abba az irányba, ahonnan a kisfarkas jött. Megtalálta Agyart, ahogy anyja mellett fekszik és Lunát, amint kölykét próbálja kétségbeesetten arrébb vinni.

Szörnyen néztek ki. Csurgott a bundájuk, rémülten izzott a szemük. Szegény kis kanon égési nyom látszott.

Bölcssólyom bölcs agyával egyből megértette: Agyar, a felelőtlen, kis felfedező túl közel ment a tűzhöz. Luna pedig sikertelenül próbálta ezt megakadályozni, így most a kicsinye életét igyekezett menteni.

Bevitte a házba Agyart. Addig a nyugtalan felnőtt farkast Berkenye letörölgette, mint Nikkit. Három ép kölyke nyüsztve bújt mellé. Addig a Bölcssólyom a sebesült kisfarkas sebét vizsgálta. Odaadta aztán Berkenyének.

- Elég nagy, a bundája is leégett a fülén - mondta, majd ő is megtörölközött. Felvette a köpenyét váltóruhául, majd az ázott ruháját kiterítette a kályha elé, amiben most vidám békével lobogott az ártalmatlan, sőt életmeleget ontó tűz. Berkenye előkereste a gyógykenőcsöket ruhája zsebéből. Agyar sebére rákente, majd bekötötte egy puha bőrdarabbal. Aztán a többi ordas mellé fektette. A sebek nem voltak túl mélyek, csak fájdalmasak. Ha nem fertőződnek el, a kölyöknek jó esélyei nyíltak a túlélésre. A háziasszony hozott egy takarót is az állatoknak.

A vihar csendesült némiképp. A telepes férfiak kimentek megvizsgálni a tetőt a már nem annyira heves zuhatagban. Az állataikat is szemügyre vették. Az istállót nem érte baj, állapotották meg.

- A háztetőnkön szétcsúszott pár helyen egy-egy lécs. Kormosak a deszkák. Beázhat, ledőlhet, elég gyenge, de még tart. Sok munka lesz vele - jelentették szomorúan.
- Majd segítünk - ajánlotta Berkenye. - Hála Istennek, hogy nem esett bajunk! - tette még hozzá.

Szavaira mind megfogták egymás kezét és Bölcssólyom így imádkozott hálatelt lélekkel, fennhangon, mindannyiuk nevében:

- Köszönjük neked, Élő Isten, aki az eget, a földet, a vizet és a napot teremtetted, hogy nem esett nagyobb bajunk! A Te szereteted nagyobb a Nagyvíznél és a mamutfenyőknél! Kérünk, gyógyítsd meg Agyart és segíts Te megjavítani a tetőt, hiszen a Fiad is ács volt, amikor a földön járt! Ámen. Uff!

5.

Fűrészt kérek!

Másnap reggelre teljesen elállt az eső. A nap ragyogóan sütött és gyorsan szárította a vizet. A három férfi közös erővel hosszú fatörzseket vágott, amikkel alátámasztották az elszenesedett tetőt. Ez ideiglenesen megoldotta a problémát, a későbbiekben pedig majd megcsinálják jobban az ottlakók, határozták el. Mire elkészült a túrós tészta eledelül, ők is végeztek a plafon bebiztosításával.

Az indiánok nem ettek még otthon ilyen ételt, de ízlett nekik és megjegyezték a készítési módot. Elhatározták, hogy a távoli jövőben, amikor már biztos lakhellyel rendelkeznek, lehet ők is megpróbálkoznak a juhtartással és gabonatermesztéssel. Az asszony elmagyarázta Berkenyének, hogyan készül a tejből a sokféle tejtermék és együtt főzicskészás közben az indiánlány azt is megtanulta, hogy a búzalisztet hogyan lehet nemcsak kenyérré, hanem tésztává gyúrva is hasznosítani. Majd megköszönték a szíves vendéglátást és ismét elindultak.

Már egy kies területen jártak az ő törzsük és a Vörös Kígyóbőr Indiánok vadászmezői között. Itt terveztek otthont keresni.

Felfelé haladtak a meredek, csúszós hegyoldalon, mivel a termékeny fennsíkot akarták elérni, ahol tudtukkal indiánok nem laktak, csak néhány kósza sápadtarcú gazda. Agyart egész úton a tarisznyában kellett vinni, mert fájt mindene.

Egyszer csak egy kis barlangra bukkantak. Ahogy bementek, Bölcssólyom örömteli hangon felkiáltott:

- Hisz ez egy sóbánya!

A levegő kicsit maró volt a nedves sókipárolgástól. Az összes fal fehéren szikrázott, a talajt mélyedések díszítették. A barlangocska kicsike volt, nem is tudtak felegyenesedni, de fűszernek elegendő kincset kínált sok-sok évig, ráadásul azt sem lehetett kizárni, hogy a környéken rejtőznek még ilyen egyéb lelőhelyek is.

- Ezt az üreget jegyezzük meg alaposan! - mondta Berkenye. - Ha sok ideig nem eszünk sót, megbetegedhetünk. Valódi áldásra találtunk itt - sorolta a tényeket.

Aznap még egy felfedezés várt rájuk akkor, mert amikor a nap már kezdett narancssárgásodni, és nem volt túl sok idő a teljesen sötétig, újabb érdekes dologra bukkantak.

- Odanézz! - kiáltotta boldogan ezúttal Berkenye. - Milyen szépen, körben vannak ott azok a kövek! Jó lesz alvóhelynek! - mutatott a szemben levő, védelmezően formálódó sziklákra. Ezek a szürke kövek hol térdig, hol egészen vállmagasságig értek egy védet zugot formázva.

- Igazad van - hagyta rá Bölcssólyom. - De nem csak éjszakai szállásnak, hanem állandó lakhelynek is megfelelő lehet! Úgyis felértünk már a fennsíkra, sok ehető növényel áldott meg minket az Isten útközben is. Nézd, mennyi galagonya van a környéken! Egy patakot is látok, ott csobog! Ezek a sziklák, meg jól elrejtethetnek. Uff!

- Tényleg! Bölcs vagy, mint a neved - lelkesedett a lány dicsérve a másikat.

Beállt az est. Beburkolóztak a bundákba és egyből álmra hajtották fejüket az eredményes nap után elégedetten. Hasuk sem korgott, mert útközben eszegettek berkenyét, szedret, meg sok-sok galagonyát és a kedves szállásadóik küldte útravalót is elfogyasztották.

Amikor felébredtek könnyed harmat borította a hajnali világot. Csillogott az egész tejjel-mézzel folyó föld. De a farkasanya nem volt otthon, csak a kicsinyek. Valószínűleg vadászni indult. Reggeli után megérkezett már Luna is.

Tudták, hogy a fennsíkon fehérember favágó erdészek laknak, dolgoznak, akik nem mindig szívélyesek és gyakran gyanakvóak az indiánokkal, mégis elindultak kölcsönkérni fűrészket, hogy leendő kunyhójukhoz tudjanak jó vastag és egyenes ágakat vágni. Enélkül az eszköz nélkül igen nehezen boldogultak volna.

- Tartsad a kezedet a fegyvereden, mert ezek a sápadtarcúak sokszor gorombák. Ufff! - figyelmeztette Berkenyét Bölcssólyom felindultan.

- Tudom, emlékszem, amikor egy eltévedt társunkat fejszével kergették el. De hallottam olyan kedves történetet is, - folytatta. - hogy amikor meglátták egyik törzstagunkat, megvendégelték. Én nem akarok háborút - mondta a lány.

- Igen, így van, vannak köztük barátságosak is. Mert ezeket az embereket cserélik. Valaki most szabadságon van, valaki nem. Reméljük, éppen kedvesek vannak itt - felelte a másik, ezzel elindultak a fennsíkon előre.

Negyedóra erdei menetelés múltán kis irtásra érkeztek, ahol kivágott fák nyomai látszottak. Három faház sorakozott egymás mellett. Ezek voltak a favágók

hajlékai. Az egyik tornácán egy hosszú szakállú férfi ült és pipázott. Mindig közömbös, unottba hajló arca egy kicsit felvillant az indiánok láttán. Láthatóan kissé megijedt tőlük. Berkenye hátra parancsolta a farkasokat, mielőtt őket is észrevette volna a fehér. Azok kelletlenül álltak odébb.

- Békés szándékkal jövünk - kezdte Bölcssólyom. Egyik kezét integetésszerűen feltartotta maga elé.
- Mit akartok? - dörögte a férfi ellenségesen.
- Azt óhajtjuk tudni, méltóztatnak-e kölcsönadni két fűrészpár napra.
- Nem! - ezzel nagyot szippantott pipájából az uraság.
- És ha cserébe kapnak egy tubus fájdalomcsillapítót az erős fajtából? - ajánlotta Berkenye békítőleg, mert hirtelen haragjában a durva elutasítás miatt, Bölcssólyom már nyúlt volna a lándzsájáért.

- Úgy már más - felelte közönyös hangsúllyal, de villogó szemekkel az ember. - De egy tubusért egy fűrészt jár.
- Ne legyen szemtelen! - szólt rá Bölcssólyom lehiggadtan.
- Mi örökbe adjuk, maguk meg csak kölcsön. Egyébként is hatalmas sereg oltalmában vagyunk, jobban jár, ha együttműködik velünk - tette hozzá ravaszul. Fütttyentett egyet és az öt farkas erre máris előtte termett. A favágó elfehéredett a rémülettől.
- Hess! Hess! Takarodjatok! - pattant fel és berohant a házba. Pár pillanat múlva - még az ajtó csapódásának hangja sem múlt el teljesen - az ablakon kirepült a kért két fűrészt. - Hol a gyógyszerem? - hallatszódott a kiáltás bentről.
- Itt - rakta Berkenye az ablakpárkányra a szelencét, míg Bölcssólyom felvette a fűrészeket a fűből.

Egy érdes kéz kinyúlt a fájdalomcsillapítóért, majd így hümmögött bent a házban a gazdája, miután belenézett a gyógyszerbe:

- Jó, rendben, ez megfelel. De itt legyenek ám a szerszámok legkésőbb három nap múlva! - tette hozzá fenyegető, mégis remegő hangon.

Az indiánok elégedetten indultak útnak.

- Ezt jól összehoztuk! - nevetett Berkenye. - Remélem, megleszünk ezekkel az alakokkal békésen a szomszédságunkban... De - komolyodott el. - miért mondtad azt, hogy nagy sereg vigyáz ránk? Ez hazugság és nem becsületes.

- Dehogyan! Színigaz! - vigyorgott Bölcssólyom. - Hiszen hatalmas angyalsereg óv minket, nem? - ezen mind a ketten jókat hahotáztak.

6. Építkezés

Amikor Berkenye és Bölcssólyom visszaértek sziklatáborhelyükre, lerakták cuccaikat és csak a legszükségesebbeket vitték az anyagbegyűjtéshez: tomwahokjaikat, késüket és a fűrészeket. Az erdészházak és köztük, nagyjából fél úton volt az irtás, de úgy, hogy a három jeles pont egy háromszöget alkotott. Odaindultak a gyérített erdőrészhöz, mert a favágók csak a törzseket vitték el, nekik meg az ágak kellettek, ezért a természet kímélésére gondolva onnan tervezték beszerezni a szükséges darabokat, hogy ne legyen szükséges újabb fákat kivágni. A nagyobb rét, amin a favágók dolgoztak telis-tele volt a kivágott fák csonkjaival, levágott ágaikkal, melyek közt óriásiak is akadtak. Egy indián hetekig elfőzhetett velük, sőt téli tüzelőnek is elhasználta volna, csak a fehére emberek voltak képesek ilyen pazarlásra, hogy ezeket itt hagyják.

Néhányan az éppen dolgozó favágók közül egy vastag törzset gallyaztak messzebb, a túlsó oldalon, mikor megérkeztek. Csodálkozva tekintettek az érkezők felé. Ők intettek nekik. Ebben kimerült az egymás közti kapcsolatfelvétel. Kölcsönösen hagyták egymást tenni a dolgukat.

Bölcssólyom és Berkenye a nekik megfelelő ágakat válogatták ki. Amelyeknek az egyik része megfelelt, de a másik nem, azt elfűrészelték. Azokat vitték el, amiknek sűrűn nőttek ágaik, hogy majd a fenyőgallyakat elbírják, amikkel befedni tervezték építményüket, amíg nem tudnak elég bőrt biztosító állatot elejteni, és amíg a bőrt

vízhatlanra nem cserzik. Szükség volt még arra is, hogy az ágak elég vastagok legyenek, pont elbírják a saját súlyukat, ám túl vastagok sem lehettek, mert ha véletlenül mégis ledőlnének, nehogy agyonüssék őket.

Bölcssólyom vágta az ágakat, Berkenye meg hordta egy nagy kupacba a megfelelőeket. De nemsokára a fiúnak is be kellett állnia a hordásba, mert a jó faágak össze-vissza voltak csak eldobálva, a kupac pedig egy helyben maradt, nem nőtt lába meglepő módon, így a fűrészelés gyorsabban haladt, mint a hurgolás. Mikor megnőtt a halom úgy egy embermagasra, az egész máglyát összekötötték a kötelükkel. A maradék lelógó részéből rögtönzött hámot kötöttek, amit Lunára csatoltak. Majd ők is megragadták a madzag végét, így kezdték elvontatni.

A szemtelen kisfarkasok felpattantak az egész rakomány tetejére és ezzel elindult a díszes menet. Szuszogva, nyögve húzták, vontatták, mire lassan megmozdult, majd hirtelen meglódult előre az egész teher, aminek lendületétől felborult az anyaordas és a két indián is. Mind hangosan nevetni kezdtek. De nem adták fel, hanem újult erővel továbbvonták. A sűrű szélén kiderült, hogy a kis csapáson, amin jöttek, nem férnek el. Ahhoz nem voltak elég erősek, hogy az aljnövényzeten áthúzzák a kupacot, ezért egy hosszabb utat kellett választaniuk, amin elfértek szélében.

A favágók tátott szájjal figyelték kínlódásukat, de eszüik ágába sem jutott segíteni nekik.

Alkonyat előtt pár órával értek oda táborukhoz. Már nagyon éhesen korgott a gyomruk, még nem volt idejük ételmet keresni, ezért nekiláttak vacsora után kutatni. Berkenye talált a fennsík egy mezősebb részén útközben

pár articsókát. Ez egy olyan növény, aminek a virága egy zöld almához hasonlít, amit vastag szirmokra lehet bontani. Ezt szedte az indiánlány, majd Bölcssólyommal közösen gyűjtöttek egy kevéske tüzelőfát, amit nagy nehezen meggyújtottak kovakövekkel. Majd botokra tűzték a virágokat és így megnyársalva sütötték meg a finomságot.

Másnap elindultak az erdőbe vadszőlő indákat keresni. Nem is olyan sok kutakodás után szemük elé tárult egy hatalmas feketedió fa, aminek ugyan termése nehezen

fogyasztható, mert héja igen kemény, mégis gyógyhatású és szemgyönyörködtetően szép. Berkenye egyből megjegyezte a helyet, hogy majd készíthessen új gyógyszert, illetve finom diófőzeléket. Erre a hatalmas fára futott fel buján egy vadszőlő. A szőlő már érett, de a dió még zöld volt.

Bölcssólyom

majomügyességgel felmászott a fára. Szinte a legtetejénél vágta el késével azon indát, amit kiszemeltek. Ennek az alját Berkenye nyiszálta a tövénél. Éppen felegyenesedni készült, amikor Bölcssólyom az inda másik

végét ledobta. Pont a fejére esett. Berkenye fancsali képet vágott, Bölcssólyom pedig elnevette magát.

- Hihihí!

- Nem vicces - zsörtölődött a lány.

Bölcssólyom lemászott, feltekerték a leendő kötelet, ami elég hosszú volt. Hogy már a gyümölcse se vesszen kárba, szőlőt reggeliztek több legyet ütve egy csapásra.

A hosszú indát feltekerve Berkenye vitte a kunyhóhoz, Bölcssólyom pedig a maradék szőlő-ebédet cipelte. Kezdetleges otthonuknál lecuccoltak, majd munkához láttak.

Bölcssólyom fogta a két legvastagabb ágat, amiknek a végét a sziklagyűrűbe támasztotta, elágazós, sok-sok kisebb gallyas tetejüket pedig összedöntötte. A bogas ágak egyből összeakadtak. Addig tartotta őket így, amíg Berkenye hozott egy harmadikat, amit szintén odadöntött. Így hármasban már megálltak teljesen önállóan, összegabalyodva. Ez lett a váz. Ehhez támogatták a többi gallyat. Hogy biztosan ne boruljon szét, az indákkal két irányból kötözték ki a kunyhót úgy, hogy a tetejét áthurkolták és két közelnövekedő, fiatal fához erősítették. Ezzel már el is telt a nap, ezért lefeküdtek aludni kissé még kényelmetlen, kezdetleges otthonukban.

Reggel a patak másik oldalán kerestek a vegyeserdőben fenyőfát. A vadonban a fenyőfáknak magasan kezdődnek az ágai, ezért elővette Bölcssólyom a tomwajokját, amit mindig magánál hordott, belemélyesztette a fatörzsébe, ahonnan így egy kicsi darabot kivájt lábtámasznak. Innen kissé magasabbra megint tett egy ilyen kis vágatot, hogy ezen a lépcsőn

mászhaszon föl a lombokig, ahol, mint a nap sugarai, minden irányban vízszintes ágak nőttek, amiken már gyerekjáték volt feljebb jutni. Ott az indián dúsan fenyőtűs ágakat vágott. Egy nagy csomónyt ledobált belőlük. Ezekkel fedték be a kunyhót.

A művelet hosszú időbe telt, sűrűn kellett rakni a lombokat és rendszeren odarögzíteni. A végeredmény egészen jól hő- és vízszigetelt.

Délután visszavitték az erdőszetbe a fűrészeket. Hazaúton tartalékruháikat használva zsákokként, az irtáson fűrészport, forgácsot gyűjtöttek. Ezek lettek már aznap éjszaka az ágyak, hogy ne kelljen közvetlenül a nedves és hűs földön feküdniük. Igazán örültek, hogy végre kényelmes fekhelyen alhattak.

A kunyhó ezzel szinte teljesen készen lett, ezért szívük újra hálától csordult túl, amikor álomra hajtották fejüket.

7. Vadászat

Másnap Bölcssólyom így szólt:

- Ha nagy eső lesz, beázunk. Az ősz pedig egyre közeledik. Megyek, lövök pár pumát. A bőrével fogjuk befedni a kunyhót. Addig készíts valami ennit! Uff.
- Miért nem jó fedőanyagnak a medvebőr? - értetlenkedett Berkenye.
- Az inkább majd téli takaró legyen - jelentette ki Bölcssólyom.
- Jó, de nagyon vigyázz magadra! - figyelmeztette Berkenye. - Most nem csapatban vadászol, hanem egyedül, ne légy túl vakmerő!
- Ne feledd a hangjeleket! - mondta a fiú már elmenőben.

Ugyanis megbeszélték még régebben, hogy így jeleznek egymásnak: egy jel - gyere, kettő - nagyon siess, három - baj van, vigyázz! A jeleket úgy képezték, hogy Berkenye így kiáltott vékony hangon: Ih!, Bölcssólyom pedig mély torokhangon úgy, hogy: Ah!

Berkenye nekiállt a főzésnek. Elindult nyitva tartott szemmel körútra. Vele tartottak a farkasok. Bölcssólyom vadászszákmányát elriasztották volna messze szálló szagukkal, ezért nem hívta magával őket. Ahogy ment, mendegélt a lány, megpillantott az egyik kisebb lombszétnyílás alján egy kukoricatövet. Közelebb lépve látta, hogy van rajta termés is. Óvatosan megbontotta a tetejénél, a hajánál, hogyha mégsem érett, ne essen le, érjen tovább. De nem kellett ettől tartania, mert gyönyörű, aranyárga szemek mosolyogtak vissza rá.

Boldogan szedte le. Épp felnézett munkájából, amikor meglátott egy...

Eközben Bölcssólyom halk léptekkel osonva kereste a zsákmányt. Hirtelen morgó hangot hallott meg a feje fölül. Felnézett.

Olyan alagutat alkotó fák alatt állt, amelyek közül az egyiknek egy méretes ága lehasadt félig egy másiknak dőlve, és így egy hidat alkotott. A keresztbe ékelődött ágon megpillantott két egymás felé közeledő pumát, akik épp összezsapásra készültek. Ők morogtak. A csendes indiánt észre sem vették, annyira lefoglalta őket egymás közti viszályuk.

Összekaptak forgószélként esve egymásnak. Villogtatták fogaikat és meresztgették körmeiket. Nagyon ijesztő látványt keltettek. Összekapaszkodtak, majd szétváltak, aztán újra össze, így marták egymást.

Bölcssólyom igazán örült neki, hogy ezt a marcangolást nem vele művelik, sőt annak is örvendett, hogy ez a helyzet még a kezére játszhatja mindkettőjüket.

Most a két, bundáját haragosan borzoló állat körmeiket egymásba mélyesztve bukfencelt egyet, amitől leesetek a magasból. A vadász éppen csak arrébb tudott ugrani, hogy ne rá zuhanjanak. A két puma meglátta őt. Váratlan felbukkanásától jócskán inukba szállt a bátorságuk, így felpattantak és elszeleltek harcukról egészen elfeledkezve. Mire feleszmélt a fiú is döbbenetéből, Bölcssólyom már bottal üthette a nyomukat.

Mélyet sóhajtott. Nem erre számított. Azt hitte, amikor megpillantotta a vadakat, hogy lesz alkalma